

Anssi Kullberg

SUDENHUUTELIJAN PÄIVÄKIRJAT II

Ukrainan vuodet 2013-2017

Sudenhuutelijan päiväkirjat II

Ukrainan vuodet, 2013—2017

Anssi Kullberg

Copyright © 2025 Anssi Kullberg

Kaikki oikeudet pidätetty.

© 2025 Anssi Kullberg

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: **978-952-80-9531-6**

Kansikuva: Anssi Kullberg

Johdanto

Tämä kirja on koottu *Maailma ja paikat* -blogissa vuosina 2013—2017 kirjoitetuista teksteistä, valikoiden niistä maailmanpolitiikkaa ja yhteiskunnallisia asioita koskevia. Kirjan tarkoitus on saat-
taa osa noista kirjoituksista kirjallisesti luettavampaan muotoon ja samalla niiden säilyttäminen jälkipolville. Maailman ollessa nykyisellä tollallaan ei voida luottaa kriittisten kirjoitusten säilymiseen amerikkalaisen teknologiayhtiön omistamalla alustalla.

Sarjan nimi *Sudenhuutelijan päiväkirjat* viittaa Aisopoksen satuun, jossa paimenpoika pelotteli ilkikurisuuttaan kyläläisiä huutamalla, että susi tulee. Kun susi sitten lopulta tuli, kukaan ei ottanut poikaa vakavasti, vaan susi söi hänet suihin. Kirjoitellessani viimeisten vuosikymmenten aikana putinilaisen Venäjän, länsimaisen äärioikeiston ja trumpilaisen Amerikan muodostamista uhista Euroopan turvallisuudelle, liberaalille demokratialle, sääntöpohjaiselle maailmanjärjestykselle ja arvostamalleni länsimaiselle elämäntavalle, sain aika ajoin kuulla itseäni verrattun sutta huudelleeseen poikaan.

Vuosia myöhemmin monista esittämistäni ajatuksista tuli valtavirtaa. Kirjoitusajankohtinaan nuo ajatukset eivät kuitenkaan vielä olleet lainkaan suosittuja suomalaisten keskuudessa – paitsi ehkä blogini lukijoiden. Näkemyksiäni maailman menosta pidettiin pessimistisinä, mielipiteitäni jyrkkinä, suosituksiani epärealistisinä. Blogini aiheutti pahoja puheita, pahimmillaan myös suoria uhkauksia ja selän takana kirjelmöintejä. Sellaiset eivät välttämättä ole vielääkään loppuneet, vaikka monet tuolloiset ajatukseni nyt vaikuttavatkin valtavirtaisilta, ”naamiot ovat pudonneet” ja Suomikin liittyy lopulta Natoon.

Tämä Ukrainan vuosieni kirjoituksista koostettu ja toimitettu kirja antaa toivottavasti lukijoille mahdollisuuden pohtia jälkiviisaasti ja ihan itse, mitä oikeastaan kirjoituksissani sanoin ja tarkoitin.

Sudenhuutelijan päiväkirjat I – Arabikeväästä Afganistaniin keskittyi vuosiin 2011–2013 ja liikkui tematiikaltaan enemmän islaminuskaisen maailman parissa, sillä tuolle ajanjaksolle osuivat arabikevät, islaminvastaisen äärioikeiston nousu länsimaissa samoin kuin oma muuttoni vuodeksi työtehtäviin Afganistaniin.

Nyt käsillä oleva nide on suoraa jatkoa edellisille päiväkirjoille. Aiemmat komennukseni olivat olleet Lähi-idässä ja Afrikan sarvessa, sitten humanitäärisen avun ja pakolaiskysymysten parissa Suomessa, ja sitten Afganistanissa. Kun lähtö Afganistanista alkoi häämöttää, sanoin itselleni ja läheisille, että vaihteeksi voisi olla jonkin vakaan eurooppalaisen maan vuoro. Osakseni tuli Ukraina – eurooppalainen kyllä, mutta kovin vakaita noista vuosista ei tullut.

Muutin Kabulista Kiovaan heinä-elokuun vaihteessa 2013, ja Kiovasta tuli kotikaupunkini seuraaviksi neljäksi vuodeksi. Noiden vuosien aikana tapahtuivat Maidanin kansannousu ja Ukrainan vallankumous, Venäjän hyökkäys Krimille ja Donbasiin sekä pitkään myöhässä ollut Euroopan herääminen todellisuuteen Venäjän aggressiivisen imperialismi ja propagandasodankäynnin osalta. Niin ikään ajanjaksolle osuivat läntistä maailmaa ravisuttaneet Iso-Britannian ero EU:sta sekä Donald Trumpin valtaannousu Yhdysvalloissa. Kiova ei ollut lainkaan hullumpi näkötorni maailman tarkkailemiseen tuona kohtalokkaana ajanjaksona.

Muitakin maailmankolkkia tässä kirjassa käsitellään – sekä niistä kantautuvien uutisten kommentaarin että matkojen kautta. Arabikevään ajoista varsinkin Syyria pysyi paljon mielessäni ja sydämessäni, raskaana ja ahdistavana asiana. Arabivuosieni ystävät pysyivät elämässäni myös Ukrainan vuosinani. Sekä työ että harrastukset veivät minut myös Kiovasta käsin monille matkoille, sekä lähelle että kauas. Ehdin noina vuosina käydä kaikissa Ukrainan maakunnissa paitsi Luhanskissa, mutta myös monessa muussa maailmankolkassa omine tarinoineen.

Painettua julkaisua ja monenkirjavaa lukijakuntaa varten tekstejä on valikoitu ja siellä täällä lyhennetty. Sanankäyttöä on paikoin siistitty, mutta lähinnä yksittäisten sanojen kohdalla. Sen sijaan en ole kajonnut asiäsältöön – niissäkään tapauksissa, joissa tietoni tai mielipiteeni asioista

on saattanut muuttua blogitekstien kirjoittamisen ajoista. Onhan päiväkirjojen tehtävä myös dokumentoida oman ajattelun kehittymistä ja muuttumista ajassa ja tapahtumien virrassa.

Vaikka olen valikoinut kirjaan otetut tekstit painottaen maailmanpoliittista ja yhteiskunnallista sisältöä, mukana on paljon huomioita myös kulttuurista, kirjallisuudesta sekä luonnosta ja linnuista, jotka ovat aina olleet suuri intohimon kohteeni. Matkaileva sielu tarkkailee kirjoituksissa maailmankolkkia myös paljon poliittista historiaa tai syväkulttuuria arkisemmin ja toisinaan sarkastisin huomioin.

Euroopan sydämessä

5. elokuuta 2013

Saavuin Kiovaan myöhään keskiviikkoiltana ja ehdin jo olla kaksi päivää töissä. En ennen viikonloppua ehtinyt katselemaan kaupunkia, koska törmäyskurssi Itä-Eurooppaan sisälsi ensimmäisten työpäivien jatkumisen pitkälle yöhön. Perjantai-ilta meni niin pitkäksi, että nukuin lauantaina puoleenpäivään. Kiovassa on kuumaa ja kesäistä.

Ukraina on pinta-alaltaan Euroopan toiseksi suurin ja 45 miljoonan asukkaan väestöllään yksi mantereen suurista maista. Harva on sisäistänyt, että Euroopan maantieteellinen keskipiste sijaitsee itse asiassa Ukrainassa. Ukrainan pääkaupunkina on slaavilaisen sivilisaation ikivanha kehto Kiova, yli kahden ja puolen miljoonan asukkaan metropoli, joka perustettiin jo 400-luvulla ja on siten itäisen Euroopan vanhimpien kaupunkien joukossa. Historia näkyykin kaupungin vanhassa rakennuskannassa hyvin: kirkkoja ja luostareita riittää. Suurin kauppakatu Hreštšatyk on tosin onnistuttu neuvostoaikana reunustamaan stalinistisella pompöosiarkkitehtuurilla.

Kiovan keskiosat ovat kaupungin halki virtaavan Dneprin (ukrainaksi Dnipro) länsipuolella; joen itäpuolista osaa pidetään venäläisempänä. Muutenkin Dnepriä pidetään paitsi maantieteellisenä, myös kulttuuri-sena rajana, joka halkoo maan ukrainalaiseen, puolalaisvaikutteiseen Länsi-Ukrainaan ja neuvostolaistuneeseen, venäläisvaikutteiseen Itä-Ukrainaan. Aikaisemmassa elämässäni olen liikkunut yksinomaan Länsi-Ukrainassa. Kesällä 2009 vietin unohtumattomia viikkoja Ivano-Frankivskissa, Lvivissä, Tšernivtsissä ja Ukrainan Karpateilla.

Turvatalo, johon olen tilapäisesti majoitettuna, on kätkeyty keskeiseen sijaintiinsa nähden hyvin. Bohdan Hmel'nitskin katua pääsee sieltä nopeasti Hreštšatykille, joka kulkee Bessarabianaukiolta Euroopanaukiolle. Näiden väliin, lähemmäs Euroopanaukiota, sijoittuu oranssivallankumouksen päänäyttämönä toiminut Maidan Nezaležnosti, Itsenäisyyden-

aukio. Tilapäinen kotini on ulkoa katsottuna ankea neuvostokerrostalo. Sen porraskäytävässä on ihmisten jättämiä roskapusseja ja haisee kusi. Mutta persoonattoman oven ja kahden lukon takaa löytyi oikein siisti ja miellyttävä asunto, jonka ikkunoista avautuu näkymä yli kaupungin keskustan.

Jo perjantaina kävin katsomassa lupaavaa ehdokasta tulevien vuosien pysyväksi asunnokseni, ja se hurmasi minut siinä määrin, että jos kaikki menee hyvin, minun ei ehkä tarvitse kierrellä asuntomarkkinoilla enää ensi viikon alun jälkeen. Asunto on historiallisessa kivitalossa ja alakerassa on portinvartija, joten porraskäytävätkin olivat siistissä kunnossa. Molemmiin puolin asuntoa avautuvat huikaisevat näkymät vanhaankaupunkiin ja lisäksi talon alta löytyy hyviä ehdokkaita kantakahviloiksi ja -baareiksi. Töissä voisi kulkea jalan.

Asiaan vaikuttaa puoltavasti myös se, että vuokraisäntä oli puheripulistaan huolimatta mitä mielenkiintoisin mies: ammatiltaan taiteilija ja poliittinen pilapiirtäjä, joka asuu aivan lähellä. Asunnon katsastaminen kärsi jonkin verran siitä, että aloimme keskustella kirjallisuudesta, poliittisesta huumorista ja taiteilijoiden yhteiskunnallisesta velvollisuudesta. Tingin siitä huolimatta (tai ehkä sen ansiosta) vuokraa alas useamman sata euroa.

Uudet työtoverini vaikuttavat mukavilta ihmisiltä. Yksi heistä oli ennen tuloani jopa käynyt viemässä turvatalooni vettä, leipää ja ruokatarvikkeita – kuinka ystävällistä. Muutenkin minusta tuntuu, että saatan tulla viihtymään Kiovassa oikein hyvin, kunhan vain pystyn uhraamaan riittävästi aikaa intensiivisiin kieliopintoihin.

Kiova ei ole täynnä kauneutta vain arkkitehtonisessa mielessä. Se on myös täynnä naiskauneutta, jollaista en ole vähään aikaan päässyt tässä määrin näkemään. Kertoessani lähteväni Kiovaan, arabi- ja afgaanikavereillani onkin jo pitkään ollut tietty typerä virne naamallaan. Kiovan asujaimiston ulkonäössä on toinenkin minua henkilökohtaisesti hyödyttävä seikka: täällä pystyy elämään ja liikkumaan samanlaisen siunauksellisen anonymiteetin suojissa kuin Suomessa, koska en pistä silmään ulkomaa-

laisena. Merkittävä osa kiovalaisista on geneettisesti Polesian jokitasankojen vaaleaveristä slaaviväestöä.

Olen ottanut viikonloppuna iloa irti muistakin eduista, joita Euroopassa asumisella on: Olen istunut hymy naamallani kahviloissa ja terasseilla, joissa olen ilman tunnontuskia tilannut parmankinkkua ja oluttuoppeja. Olen ostanut ”eurooppalaisesta marketista” tuoretta leipää, leikkeleitä ja juustoja jääkaappiini. Olen iloinnut siitä, että pystyn kuuntelemaan vaivatta hipsterimusiikkia suoraan läppäristäni. Ja ennen kaikkea: olen kävellyt kaduilla kuin vapaa ihminen.

Toisaalta asiassa on kääntöpuolensakin. Nyt joudun pesemään, kuivamaan ja silittämään itse omat pyykkini, eikä kukaan muu kuin minä siivoa kylpyhuonetta sen jälkeen, kun muuan työtoverini kärsi siellä edeltäneen yön ylenpalttisista seurauksista. On myös päästävä eroon etelämaalaisista tavoista, kuten tuntemattomien tervehtimisestä ja turhista kohteliaisuuksista. Väistellä jonkin verran juoppoja ja muuten vain satunnaisaggressiivisia kanta-asukkaita sekä muistaa vahtia yksityisomaisuuttaan taskuvarkaiden ja muiden eurooppalaiselle sivilisaatiolle ominaisten kulttuuripiirteiden varalta.

Asunnoituminen

8. elokuuta 2013

Olen hankkinut asunnon. Tänään muutin vähäisen täällä olevan omaisuuteni tilapäisestä turvatalosta tähän löytämäni helmeen lähellä Pyhän Sofian ja Pyhän Mikaelin luostarikirkkoja, vanhan Kiovan ytimessä. Ikkunoideni ja divaanini alla kulkevalla kadulla on kokonainen rivi miellyttäviä ravintoloita.

Asuntoni on hieno mutta tyhjä. Turvatalossa oli sentään kalusteet. Nyt joutunen odottelemaan viikonloppuun, ennen kuin minulla on aikaa etsiä jostain esimerkiksi irtopatjaa lattialle ja siihen petivaatteita. Sillä välin nukun vähän aikaa puhallettavalla ilmapatjalla. Huonekalujakin olisi hyvä löytää, koska myin ja lahjoitin pois kaiken, mitä minulla oli Kabullissa. Suomessa olevat tavarat taas joutuvat odottelemaan sitä, että saan hankittua itselleni täällä vielä autonkin – ja viemään sen rekisteriin läpi ukrainalaisen byrokratian.

Onpahan nyt kumminkin asunto, joka ainakin vähäksi aikaa tästä eteenpäin on kotini – paikka, josta *inshallah* ei tarvitse ihan heti taas muuttaa eteenpäin. Jo käydessäni tätä katsomassa ensimmäisen kerran tunsin jonkinlaista henkistä yhteyttä paikkaan, ylikorkeaan kattoon ja kadulle katselemaan alkoviin.

Vuokraisäntä, poliittinen pilapiirtäjä, toi IT-puuhiin perehtyneen teini-poikansa tulkiksi ja lupasi kehystää pari työtään seinilleni, jotka joutuvat odottamaan ensimmäisiä Suomen-matkojani, ennen kuin saan syyrialaisen taiteilijaystäväni maalauksia siirretyksi tänne. Vuokraisäntä halusi ottaa pari napsua vodkaa vuokrasopimuksemme kunniaksi. Poikansa sai vain *Seven-Upia*, mutta näyttäähän se kirkkaalta kuin vetehinen. Seremoniaan kuuluivat myös maljapuheet onnelliseksi elämäkseni uudessa kodissani.

Hyvä, että olin ehtinyt jo kolme päivää käydä venäjän oppitunneilla instituutissa, jossa kaikki opettajattaret ovat nuorehkoja ja viehättäviä, kuten niin moni Kiovan katuja tallaavista mitä hämmästyttävimmistä näyistä. Opettajattareni on kriminvenäläinen ja osaa venäjän ja ukrainan lisäksi myös englantia, turkkia ja espanjaa. Meitä on viiden opiskelijan ryhmä istumassa päivät kuumassa instituutissa: ranskalainen taloustieteilijä, sveitsinranskalainen historianopettajatar, amerikkalainen yrittäjä, kolumbialainen CERN-fyysikko ja minä. Mielenkiintoista seuraa myös tuntien ulkopuolella.

Kolmannen päivän tunneilla pääsimme jo Tolstoin *Anna Kareninan* aloitussanoihin: ”Jokainen onnellinen perhe on samanlainen, mutta jokainen onneton perhe on onneton omalla tavallaan.”

Itä-Euroopassa intellektuaalisuus ei ole vielä hukkunut arkisen hömpän alle. Siinä suhteessa asiat muistuttavat Lähi-itää. Monet nuoretkin siteeraavat luontevasti ulkoa mitä ylevimpiä lausuntoja kirjallisuuden ja ruoudon klassikoista.

Mihail Bulgakov aloitti *Mestarin ja Margaritan* (suomeksi *Saatana saapuu Moskovaan*) kirjoittamisen täällä Kiovassa.¹ Kotitalonsa on nyt museo. Siellä pitäisi käydä. Kielikouluryhmäni genevetär on ehdottomasti aikeissa mennä. Niin genevetär kuin kolumbialainen ja ranskalainenkin näyttävät intoutuneen venäjän opiskeluun juuri venäläisen kirjallisuuden kautta. Amerikkalaisella on käytännöllisempiä tavoitteita.

¹ Vaikka kirjoitti menestysteoksensa venäjäksi, Myhailo Bulhakov oli syntyjään ukrainalainen.

Ostoksilla

11. elokuuta 2013

Ensimmäinen viikkoni Kiovassa vierähti puoliksi töissä ja puoliksi opiskelemassa. Viikon päättyessä alkoi muslimimaailman tärkein juhlapyhä, ramadanin päättävä *eid al-fitr*, jota juhlittiin muiden muassa entisissä kotimaissani Syyriassa, Libanonissa ja Afganistanissa. Täällä perin juurin ortodoksikristillisessä Ukrainassa se ei tietenkään juuri näkynyt, mutta Kiovan muslimiyhteisö muisti silti kutsulla. Valitettavasti en paikalle päässyt, koska uutena työyhteisön jäsenenä velvollisuudet kutsuivat työpaikalla pidettyihin pippaloihin. Tällä kertaa ne eivät jatkuneet yhtä pitkälle yöhön kuin viikkoa aiemmin.

Näin kesäkaudella Kiovassa paukkuu iltaisin kuin Kabulissa ikään, mutta kyseessä ovat useimmiten häihin liittyvät ilotulitukset. Vuosi Afganistanissa vaikutti ilmeisesti siten, että vaikka ensimmäinen ajatukseni pommitusten alkaessa on aina, että kyseessä on ammuskelu, se ei silti hätäähdytä eikä hetkauta mihinkään suuntaan.

Viikolla tein ensimmäisen valokuvauskierrokseni asuinpaikkani naapurustossa, johon lukeutuvat myös Pyhän Mikaelin ja Pyhän Sofian katedraalit luostareineen. Oranssivallankumouksen näyttämönä uutiskuvista tutuksi tullut Maidan Nezaležnosti on kotikatuni Myhailivskan alapäässä.

Asunto on yhä kalustamaton, vaikka muuttokuormani Kabulista jo onkin saapunut Kiovan lentokentälle, sillä papereita tietenkin puuttuu ja ongelmia on. Katsotaan kuinka kauan kolmentoista laatikon saaminen kotiin kestää. Tänäpäin kävin kuitenkin tekemässä laajoja varustehankintoja kaikenlaisen keittiövälineistön saamiseksi. Vuokraisäntäni perheineen ystävällisesti otti minut mukaan ostosmatkalle kaupungin ulkolai-tojen lähiöihin Dneprin toispuoljokkeen, jossa hinnat putoavat murtoosaan keskustasta.

Kävimme ensin vihannestorilla, jossa kaukasialaiset ja krimiläiset vihannes- ja hedelmämyyjät kaupittelivat tuotteitaan. Virossa vietetyt opiskeluvuodet pukkaavat päälle, kun alan puhua suomeksikin puhuessani arbuuseista (vesimeloneista) ja baklažaaneista (munakoisoista). Muidenkin hedelmien ja vihannesten nimet ja hintatiedustelut venäjäksi olivat onneksi hyvin muistissa kuluneen viikon oppitunneilta. Tuntuu, että tästä se lähtee.

Seuraava kohteemme oli saksalaisketjun megamarketti *Metro*, josta hankin kahdella ja puolella tuhannella hryvnjalla astioita, aterimia, keittiövempaimia, pyykkäysvälineistön ja bulkkielintarvikkeita. Tavaratalosta löytyi myös mittava georgialaisten viinien osasto, jossa asiointi sai jäädä seuraavaan kertaan, koska tavarat piti pystyä myös kuljettamaan. Oi sitä aikaa, kun olen saanut hankituksi ja rekisteröidyksi oman auton, enkä enää tarvitse jonkun ulkopuolisen apua käydäkseni tavaratalossa tai siirtääkseni muuttolaatikoitani.

Venäjällä näyttää olevan täysi hullunmylly homolaeista. Ne tuntuvat paljastaneen järkyttyneille länsimaalaisille paljon kouriintuntuvammin, missä tilassa Venäjän valtio on, kuin konsanaan kaukasialaisten tai muiden etnisten vähemmistöjen kohtelu, diktatuurien tukeminen, varsinaisen opposition vainoaminen ja vaientaminen ja muut asiat, joista harva länsimaalainen on viime vuosikymmeninä ollut kiinnostunut. Nyt Venäjä on onnistunut harmitonta sateenkaariväkeä pamputtamalla hävittämään suvaitsevaisten vasemmistoliberaalienkin sympatiat, jotka sillä on perinteisesti amerikkalaisvastaisuuden takia ollut. Näyttääkin siltä, että Kreml on yhä selvemmin asettumassa eurooppalaisen äärioikeiston ja uusfasistisen sarastuksen johtoon – ja siihen myös aktiivisesti pyrkii.

Monia vaikeuksiin joutuneita Venäjän liberaalien aktivisteja on tullut Ukrainaan, vaikka täällä he eivät olekaan turvassa. Joitain on kidnapattu Venäjän palvelujen toimesta täältä ja viety takaisin Venäjälle. Lisäksi Ukrainan omat turvallisuusorganit ovat nykyään taas venäläismielisten käsissä. Venäjä on pitkään onnistunut markkinoimaan propagandakampanjansa milloin tšetšenejä, milloin georgialaisia ja milloin kotimaisia liberaalejaan vastaan länsimaisille hyödyllisille hölmöille välttämättöminä valtion vakauden suojoitoimina vakautta horjuttavia vastuuttomia

seikkailijoita vastaan. Jossain Teksasissa sama olisi voinut mennä läpi homopropagandakampanjankin kohdalla, mutta ei kulttuuriliberaalissa Länsi-Euroopassa. Silti Suomessa vannoutuneimmat putinismin asianajat jaksavat rummuttaa Venäjää sananvapauden airuena amerikkalaisloikkari Edward Snowdenin vuoksi.

Apropos, suoraan sanoen Snowdenin tapaus on alusta asti vaikuttanut käsikirjoitetulta informaatio-operaatiolta, joka on rakennettu perinteisen maanpetoksen ja loikkauksen ympärille. Snowdenin paljastamat asiat ovat olleet kaikkien asioita vähänkään harrastaneiden tiedossa vuosikausia, mutta nyt ne on markkinoitu maailmalle suurina sensaatioina, joilla kaikki huomio on kiinnitetty Yhdysvaltoihin, vaikka joka ikinen valtio maailmassa vakoilee kansalaisiaan kuten Yhdysvallat, ja monet (erityisesti Snowdenin tapauksessa sankareiksi esitetyt Venäjä ja Kiina) vielä huomattavasti pahemmin. Toisin sanoen: Snowden on paljastanut suurella volyyymilla ja teatterilla kaikkien jo tietämiä asioita, ja ympärille on rakennettu hullunmylly, joka vahingoittaa yksipuolisesti Amerikkaa ja hyödyttää pahempaa ja totaalisempaa kansalaistensa vakoilua harrastavia Venäjää ja Kiinaa.

Truhanivin saari

12. elokuuta 2013

Kiovassa on suuri joki, Dnepr, ja paljon kukkuloita. Se on sikäli hyvä, että kävellessä saa runsain mitoin liikuntaa. Eräällä kukkullalla asuntoni ja joen välissä kohoaa valtava Kansojen ystävyysden kaari (*Ark Družby narodov*). Sellaista oli kansojen ystävyys Neuvostoliitossa: konkreettista, betoniin valettua, harmaata jo syntyessään, ajan myötä sään vesivahingoittamaa, saasteiden tummentamaa ja halkeamien nyrhimää.

Dneprin keskellä on useita suuria saaria, joista suurin on Truhanivin saari. Nimen sanotaan juontuvan Kiovan muinoin taistelussa voittaneesta Tuhor-kaanista, jonka tytär naitettiin 1000—1100-lukujen vaihteessa hallinnelle Kiovan ruhtinaalle Svjatopolk II:lle. Truhanivin saari on suurimmalta osaltaan lehtimetsän peittämää – puulajeina leppää, haapaa, vaahteraa, tammea, lehmusta, saarnia ja valitettavasti myös amerikkalaista tulokaslajia robiniaa. Vähäisempiä määriä on myös kuusta ja mäntyä. Saaren eteläosa muodostaa Dneprin puiston, jossa on myös saarensisäinen Babinjejärvi. Saaren keskellä on kapea kannas, jonka pohjoispuolella saaren nimi vaihtuu jostain syystä Murometsin saareksi ja puistonkin nimi Kansojen ystävyysden puistoksi.

Kansojen ystävyysden kaaren alta pääsee Dneprin yli Truhanivin saarelle kahdella tavalla: konventionaalisesti kävelysiltaa pitkin kävelen tai sitten liukumalla funikulaarilla vaijerin varassa kukkulalta alas saarelle. Sillan ja funikulaarin saapumispaikassa on useampia ravintoloita ja baareja, mutta virvokkeita saa myös kaikilta rannoilta. Saarelta voi vuokrata veneitä, polkupyöriä ja jotain, minkä nimi on ”oluttalo”.

Saaren rannat ovat kesäaikaan uimarantoina ja sunnuntaina täyteen kansoitettuja. Kaikkialla kirmaa kiljahtelevia ja rytmikkäästi hyppeleviä puolialastomia teinityttöjä. Ukrainatarten edustavan ulkomuodon vastapainoksi nuoret miehet näyttävät usein pölkystä veistetyiltä ja litkivät

kaljaa. Ilmeisesti saarella on rantoja sekä nudisteille että normaali-ihmisille, koskapa siellä kuljeskeli myös ilkeästi vanhoja setiä kaljamahoi-neen. Joillakin paikoilla vallitsi kummallinen tunnelma, kun sinne oli syntynyt suuria keskittymiä jonkinlaisia sirkuslaisia, jotka harjoittivat akrobatiaa ja temppujaan.

Yhdellä puolen saarta soitettiin *Vaaleanpunaisen pantterin* tunnussävel-mää ja juotiin šamppanjaa pullon suusta. Toisella puolen saarta taas rai-kasi Lykke Lin hitti *I Follow Rivers*, joka sopikin sanoitukseltaan varsin hyvin paikkaan. Kun rannat olivat kansan peittämiä, saaren sisämaa taas oli muuttunut suureksi nuorison piknikointi- ja pariutumisvyöhyk-keeksi. Hyttysiä ja polttiaisia ilmaantui illemmalla jonkin verran.

Muistojen palatsi

18. elokuuta 2013

Muuttolaatikkoni saapuivat Kabulista – liasta mustuneina, avattuina ja pengottuina, mutta saapuivat kuitenkin, vieläpä reilusti aikaisemmin kuin niitä odotin. En ollut laittanut kuormaan mitään varsinaisesti varastamisen arvoista, mutta silti olin ilahtunut, että summanmutikassa Kalliosta vuosi sitten mukaan ottamani CD-levyt ja varsinkin kirjat tulivat perille.

Lauantaina sain asuntooni kasattua sängyn ja kaksi kaappia, kiitos ystävällisen pilapiirtäjä-vuokraisäntäni ja hänen avukseni toimittamien kahden poikansa. Nuorempi poika osaa hyvin englantia ja laittaa modeemiyhteyksiä kuntoon, vanhempi taas on teknisesti kätevä huonekalujen ja muidenkin asioiden kokoonpanemisessa. Kabulista tulleista laati-koista olen purkanut kirjoja, vaatteita, afgaanilaisia ja kashmirilaisia mattoja, itämaisia lojumistyynejä, jotka muodostavat alkoviini musiikin-kuuntelu- ja lukemisnurkkauksen.

Kaappeihin on hankittu georgialaisia viinejä, ukrainalaisia oluita, venäläistä vodkaa ja armenialaista konjakkia odottamaan vieraita, joiden keskuudessa uusi kotikaupunkini lienee osoittautuva suosittumaksi kuin Kabul ja Addis Abeba, ehkä jopa kuin Damaskos ja Beirut. Beirutissa kävi tosin parhaimmillaan siinä määrin tiheä vierasvirta, että sitä voi olla vaikea lyödä.

Yhtenä seuraavista vuorossa olevista asioista on auton hankinta. Kävin jo torstaina katsomassa sopivaa ehdokasta, Toyotan maasturia, joka oli hyvässä kunnossa eikä paljon ajettu, mutta itävaltalainen omistaja pyytää vähän turhan paljon. Maanantaina tehnen ostopäätökseni, etenkin jos saan hintaa tingittyä vähän alas.

Alan vähitellen tuntea oloani Kiovassa kotoisaksi. Kodikkuus muodostuu kaikkien edellisten elämäni muistojen elementeistä ja fragmenteista,

Sudenhuutelijan päiväkirjat on koostettu kirjailijan vuosien aikana kirjoittamista blogiteksteistä, jotka vaihtelevat päiväkirjamaisista merkinnöistä esseistiikkaan. Mahtuupa joukkoon myös pakinamaisella otteella kirjoitettua ihmettelyä maailmanmenosta. Monet hänen maailmanpoliittisista arvioistaan ovat sittemmin osoittautuneet osuviksi.

Sarjan toinen kirja kattaa vuodet 2013-2017 ja siinä käsitellään erityisen paljon Ukrainaa, Venäjää ja Eurooppaa. Kirjailija todistaa Kiovassa asuessaan Maidanin kansannousua, Ukrainan arvokkuusvallankumousta sekä lopulta Venäjän hyökkäyssotaa Ukrainaa ja samalla Eurooppaa ja sääntöpohjaista maailmanjärjestystä vastaan. Samalla lukija pääsee matkalle Ukrainan arkeen ja todellisuuteen, joka tuntuu suomalaiselle olevan samalla kertaa niin lähellä ja niin kaukana. Välillä vierailaan muissakin maailmankolkissa.

